

[Udenrigsministeren]

og jeg vil meget gerne arbejde for det og gør det faktisk også – er, at man kan øge konsultationerne imellem f.eks. Norge og andre europæiske lande, der ikke er medlem af EF som sådan.

Så stillede hr. Holger Nielsen et par spørgsmål til mig. For det første vil jeg sige, at når Gaston Thorn har udtalt sig i Parlamentet, som han har, med hensyn til, at Kommissionen nu er med i den politiske komité, så hænger det ganske simpelt sammen med det meget logiske, at vi belært af erfaringer ved, at det, der beslutes i EPS, altså rent politisk, får konsekvenser for noget opfølgende i det kommunitære samarbejde. Jeg kan som eksempel nævne situationen i forbindelse med gidseltagningen i Teheran, hvor man blev enig om en embargo og forskellige sanktioner. Eller jeg kan nævne invasionen i Afghanistan. Det er noget, der formelt skal beslutes inden for Rådets rammer, og derfor er det meget vigtigt, at man hele tiden har denne kontakt. Jeg synes, almindelig logik tilsiger noget sådant.

Så blev der spurgt: hvilket grundlag arbejder embedsmændene på, når det drejer sig om det, der nu skal ske? Her vil jeg sige, at der har været en foreløbig runde. Danske embedsmænd arbejder på det grundlag, der udstikkes af den danske regering, og det grundlag har jeg givet udtryk for over for folketinget her i dag. Det næste, der sker, er, at vi den 13. februar på ministerplan skal diskutere planen fra Genscher og Colombo.

Så blev der spurgt, hvad man mener, når man taler om den nærmere udformning af Luxembourgforliget, altså i forbindelse med veto. Der kan jeg bare sige, at det, det her drejer sig om, er procedure for brug af veto retten. Selve det, at vi vil fastholde veto retten, står vi naturligvis stadig væk på, og det har været sagt meget tydeligt, men det er altså noget rent proceduremæssigt.

Så vil jeg sige til hr. Niels Helveg Petersen, at jeg selvfølgelig altid er opmærksom på faren for det nordiske. Og jeg håber ikke, at jeg gennem min virksomhed har givet indtryk af, at regeringen ser mindre på det nordiske samarbejde, selv om samarbejdet i EPS har udviklet sig. Jeg vil endda tillade mig at sige, at det er min erfaring i de par år, jeg har haft det nuværende job, at det nordiske samarbejde også har udviklet sig, og at vi taler på en helt anden åben og mere nær må-

de om væsentlige problemer. Her må jeg gøre opmærksom på – men det ved jeg ikke om jeg får kritik for af f.eks. hr. Holger Nielsen eller hr. Steen Folke – at vi for første gang diskuterede sikkerhedspolitik i København, nemlig spørgsmålet om Norden som atomvåbenfri zone. Jeg vil gerne spørge hr. Steen Folke, om jeg skal bebrejdes det. Har jeg gjort noget forkert ved at diskutere sikkerhedspolitik? Eller hvad er egentlig sammenhængen her? For vi diskuterede som sagt sikkerhedspolitik.

Så synes jeg nok, det lød lidt ejendommeligt dernæst at høre hr. Niels Helveg Petersen forklare noget om, hvorfor man var så kritisk over for Londonrapporten. Der var ikke noget ved stemmeføringen, der var forkert, men der var noget med argumentationen, som jeg ganske simpelt ikke fatter. Med den fortid, hr. Niels Helveg Petersen har inden for EF – ganske vist ikke med hensyn til det politiske samarbejde – synes jeg, det burde være et overflødigt spørgsmål at stille mig, hvem den observatør, der fra det tidligere formandskab skal være til stede i det altid eksisterende formandskabs hovedstad, er underlagt. En dansker vil være underlagt den danske regering; de optræder som observatører. Men når man ellers kritiserer EPS og EF for bureaukrati, kan man ikke sige andet, end at det er smidigt og godt, at der er denne kontinuitet, altså at hver formand ikke skal begynde helt forfra med at få klarlagt problemstillingerne. Det er altså som observatører først og fremmest.

Så vil jeg endelig gøre tre bemærkninger til ordføreren for forslagsstillerne. Det første er en bemærkning i anledning af hr. Steen Folkes påstand om, at Danmark frivilligt har afgivet suveræniteten. Hvis man skal forsøge at besvare et spørgsmål om, hvem der har afgivet suveræniteten frivilligt i det politiske samarbejde, er mit svar, at det har de store medlemmer i EF. Vi ved af historisk erfaring, at de store kan blæse os mindre en lang march. Men det, der her er tale om, er, at de går ind i et politisk samarbejde, tilmed grundlagt på en veto. Hvis europæiske lande lå isoleret og egoismen rådede og hver bare skulle klare sine egne interesser, hvor var dette Danmark så henne i dag? Men det, vi ser, er, at ikke de små og ikke Danmark, men de store frivilligt er gået ind i et samarbejde, hvor man